

**Et utugtigt Qvindfolks
Klagesang,
Nys førend hun elendigen om-
kom af en Sygdom, som hendes
onde Levnet havde paaført
hende;
Til Skræk og Advarsel.**

No. 8.

Af disse Viser selges 2 for en Skilling.

Kiøbenhavn, 1786.

**Trykt hos L. N. Svares Efterleverske, i sto-
re Kannikestrædet No. 39.**

1.

Her ligger jeg Elendige
Og venter Dødens Bud,
Forladt af alt det Levende,
Ja selv forladt af Gud.

2.

Mit hele Liv har spottet ham,
Hvis almagt gjorde mig:
Jeg Daare søgte Roes i Skam,
Og blev ulykkelig.

3.

Jeg stod ei Fristelsen imod
med en befæstet Aand,
men gav mit onde Kiød og Blod
Og Satan Overhaand.

4.

Og tiente med al muelig Flid
Den syndige Natur,
Ja var, min hele Ungdoms Tid,
Et skiendigt Kreatur.

5.

Jeg kiendte Gud, og vidste vel
At det var ilde gjort,
Men Lysten, som indtog min Siæl,
Drev snart de Tanker bort.

6.

Ak! Herren var miskundelig,
Han mindet mig saa tidt;
Den gode hyrde søgte mig,
Men jeg det agted lidt.

7.

Saa tordned min Samvittighed
med Lovens hele Skræk,
men jeg forhærdede blev ved
at være ond og fræk.

8.

Da drog den gode Gud sin Haand
Fra mig, og lod mig gaae
Udi de skammelige Baand,
Jeg havde taget paa.

9.

Som Naaden meer ei virkede,
Saa kom Retfærdighed,

Og gav mig hen til Følgerne
Af min Ulydighed.

10.

Nu synded jeg foruden Skye,
Ja glædedes i Synd;
Hver Dag var min Misgierning nye
Jeg laae, som Soe i Dynd.

11.

Den søde Gift med Velbehag
Jeg drak i lange Træk.
Men ak! En bitter Eftersmag
Jog snart min glæde væk.

12.

Thi det misbrugte Legeme,
Som burde været Gud
En hellig Tempel, falmende,
Og nu brød Straffen ud.

13.

En ureen Sygdom tændtes an,
Vellysten var forbi.
O! Lasten er en grum Tyran!
Gud hver i Naade frie!

14.

Foragtet blev jeg af enhver,
og høist afskyelig;
og hunger løftede sit Sværd,
Og Smerten piined mig.

15.

Her er jeg kastet hen paa Straa
I Frost og Nøgenhed,
Har intet Brød at mættes paa,
Et Vand at lædskes ved.

16.

Af raadne Bylder er jeg fuld,
Og stinker, som et Liig;
Dig, Utugt! Var jeg troe og huld
Saa har du lønnet mig.

17.

Jeg maa i mine bedste Aar
med Skam af Verden gaae.
Enhver, som træder i mit Spor,
Vil det gaae ligesaa.

18.

Mig forestaaer en grusom Død,
Alt aabner sig min Grav;
Men dermed endes ei min Nød;
Hvad bliver siden af?

19.

Ak! Det er Kilden til min Qval!
O! Dommer, Evighed!
O! Vee; jeg maa derhen – jeg skal!
Hvo gi'r mit Hjerte Fred?